

Pokusím se tě vysvětlit.
HANNAH REYNOLDSOVÁ

Pokusím, jestli tě zvládnu. Nejsem zvyklá tě něco vysvětlit, možná proto, že si obvykle tak dobře rozumíme. Představuji si nás jako dva hvězdy

ruže na jediném stonku, jak obklopení tóny celého světa a je mi
přípraveni rozpuštat každý, kdo se k nám snaží přiblížit.

Alé určitě jsem zvyklá tě vysvětlit, protože máme rozdílné pohledy a jiné
perspektivy, protože pocházíme z různých míst. Vždycky budeš vnímat
rodinu úplně jinak než já, protože je vyrostla v mnohem většího světa.

Oleš dostanu svou vlastní, kvůli tomu, jak vnímáš svou rodinu
za samozřejmost. Miluji tě. Z celého srdce. A takhle všepokleující láska

je v některých dnech to jediné, co mě drží na nohou.

Jenže zamilovanost je jenom jedním z druhů lásky, a nikoli tím
nejdůležitějším. (Teplně vidím, jak tě vrtíš hlavou, tak s tím přestaň.

Š když se mnou nesecházíš, musíš pochopit, že já tě takhle vnímám.

Vážím si ostatních druhů lásky stejně jako toho, který miluji.)

Nejsi rytíř na bílém koni a já nejsem dáma v ne. Vstojíme na

vrcholu všeho. Miluji tě a chci tě, ale to, co chci, a to, co je správné, není

vždy jedno a totéž. Ještě nikdy jsi o tom rozdílu přemýšlet nemusel

(ty víš, že je to pravda), ale teď to prosím zvaž. Děkujeme za všechno.

Miluji tě.

Alé svůj názor nezměním.

**COO
BOO**

Tajemné dopisy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Hannah Reynoldsová
Tajemné dopisy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HANNAH REYNOLDSOVÁ

TAJEMNÉ DOPISY

COO
BOO

*Mým rodičům,
kteří mi neotřesitelně důvěřují
a mají za to, že podle nich vymyslím
všechny rodiče, o kterých píšu.*

*To první pro mě znamená víc, než dokážu vyjádřit,
a to druhé – dobře, nejste nijak daleko od pravdy.*

Nový kolos

EMMA LAZARUS

Ne jako smělý gigant řecké slávy,
rozkročen mezi břehy, vítězný;
smáčený střeží portál, západní,
ženština mocná s pochodní, již žhaví
v ní uvězněný blesk a jméno praví,
Vyhnanců Matka. Paže držení
vítá svět světlem; smírné shlížení
na přístav, vzdušný spoj dvou měst tu staví.

„Prošlé země, nechte si báje!“ volá
mlčky. „Kdo znavené mi, nuzné, světi,
schoulený dav, dychtící dýchat, zhola,
s pobřeží vašich rušných splach, ty, kteří
jsou bez přístřeší; všem, kdo bouře zdolá,
svůj zdvihám svit, u zlatozárných dveří!“

(v překladu V. Z. J. Pinkavy)

Jedna

6. dubna 1958

Pokusím se to vysvětlit.

Netuším, jestli to zvládnou. Nejsem zvyklá ti něco vysvětlovat, možná proto, že si obvykle tak dobře rozumíme. Představuji si nás jako dva květy růže na jediném stonku, jak obklopení trny čelíme celému světu a jsme připraveni rozcupovat každého, kdo se k nám odváží přiblížit.

Ale uvědomila jsem si, že na některé věci budeme navždy pohlížet z jiné perspektivy, protože pocházíme z různých míst. Vždycky budeš vnímat rodinu úplně jinak než já, protože jsi vyrostl v mnohem šťastnějším světě. Občas doslova tonu v závisti kvůli tomu, jak považuješ svou rodinu za samozřejmost.

Miluji tě. Z celého srdce. A tahle všepohlcující láska je v některých dnech to jediné, co mě drží na nohou.

Jenže zamilovanost je jenom jedním z druhů lásky, a nikoli tím nejdůležitějším. (Úplně vidím, jak teď vrtíš hlavou, tak s tím přestaň. I když se mnou nesouhlasíš, musíš pochopit, že přesně v tohle věřím. Vážím si ostatních druhů lásky stejně jako toho, když někoho miluji.) Nejsi rytíř na bílém koni a já nejsem dáma v nesnážích. Nestojíme na vrcholu všeho. Miluji tě a chci tě, ale to, co chci, a to, co je správné, není vždy jedno a totéž. Ještě nikdy jsi o tom rozdílu přemýšlet nemusel (ty víš, že je to pravda), ale teď ti prosím zvaž. Děláám správnou věc.

Miluji tě.

Ale svůj názor nezměním.

V dětství se mnou matka ráda hrávala podivnou verzi hry *Co bys radši*. Stávalo se to, když mě vyzvedávala u Niko, jejíž máma dělala rýžové koláčky, nebo u Haley, jejíž máma pletla šály. *Měla bys radši mámu Niko, nebo mě?* ptala se. *Měla bys radši Haleyinu mámu, nebo mě?*

Jenže i během těch nejošklivějších hádek jsem si uvědomovala, že tuhle hranici není radno překročit. Hádky mezi matkami a dcerami jsme povýšily téměř na umění. Věděla jsem, kam který úder dopadne a jak ho odrazit, zda zamířit vysoko, nebo nízko. Ale i když jsem mohla pouhými slovy způsobit krvácející rány, nikdy jsem je nepoužila. Tohle bylo to zranitelné místo na temeni hlavy, svěcená voda a Achillova pata. A zamíříte na něj jen tehdy, když máte v úmyslu zabíjet.

„Tebe,“ odpověděla jsem pokaždé, zatímco jsme opouštěly dokonale zastřížený trávník u Niko nebo Haleyinu verandu, ozdobenou červenomodrobílou vlajkou. „Radši bych měla tebe.“

Uprostřed bouře se rozezněl domovní zvonek.

Děšť bušil do okapů, až málem strhl zvonkohru. Za skly francouzských dveří padala opona vody a přetvořila dvorek a nedaleký les ve změť zelenohnědých šmouh. V březnu je v Nové Anglii oficiálně jaro, ale realita je chladná, studená a tmavá.

Seděla jsem schoulená na pohovce a četla knihu *Mrtvá a živá* od Daphne du Maurier. Navzdory jasnému světlu v místnosti a kouřícímu šálku mátového čaje mě kombinace ponurého ro-

mánu a špatného počasí znervózňovala. Táta s mámou se nevrátí ještě několik hodin. Odjeli do města na schůzi radních, což se v jejich světě v podstatě počítá jako rande. Bráška Dave spal u svého nejlepšího kamaráda. Máma sice měla obavy nechat mě samotnou doma, ale vypakovala jsem ji i s tátou ze dveří. Zasloužili si jeden volný večer. A kromě toho jsem měla ráda dům jen pro sebe.

Většinou.

Zvonek zazněl podruhé, ale pořád jsem ztuhle seděla na gauči a s bušícím srdcem svírala knihu. V životě o mně nikdo netvrdil, že jsem rozumná („Máš jen *trošičku* bujnou představivost,“ říkával táta a palcem a ukazováčkem schválně naznačil malou vzdálenost), ale upřímně, kdo by alespoň *nezvažoval* možnost, že vám během bouřky stojí za dveřmi sériový vrah?

Pokud je to pravda, pak bude asi lepší, když tu nebudu sedět jako pecka. Rychle jsem přeběhla obývací pokoj, přitiskla se zády ke zdi a natahovala krk, abych vyhlédla z okna.

Na příjezdové cestě stála dodávka doručovací služby a světlo z hranatých světlometů proráželo provazce vody. Spěchala k ní jakási postava a naskočila dovnitř. Hned vzápětí dodávka vycouvala a zmizela ve tmě.

Aha. Bezva.

Veškerá úzkost rázem zmizela. Došla jsem do předsínky, kde jsme nechávali boty a deštníky, a palce u nohou se mi zkroutily, když jsem došlápla na chladnou kamennou dlažbu. Odemkla jsem přední dveře, a jakmile jsem je otevřela, udeřil do mě déšť. Stromy na předním dvorku se ohýbaly pod nápory větru. Na verandě ležela už téměř promočená krabice.

Rychle jsem ji popadla a vrátila se dovnitř. Znovu jsem za sebou zamkla a odnesla balíček do obýváku.

Doktorka Karen Cohenová, Oak Road 85, South Hadley, Massachusetts stálo v adrese příjemce. Byl pro mámu. Odesílatel: *Cedarwood House*.

Dávalo to smysl. V babiččině pečovatelském domě nám řekli, že brzy pošlou zbytek věcí, které nedávno našli při vyklizení její šatny. Měla bych počkat, až se máma vrátí domů, než to otevřu. Méně zvědavá a více poslušná dcera by to udělala.

Nebo.

Přišel balík s babiččinými věcmi! napsala jsem jí zprávu. Dám ti vědět, jestli je v něm nějaké skryté bohatství.

Hrotem klíče z kuchyňského šuplíku se vším možným jsem rozřízla lepicí pásku, která držela krabici pohromadě. Víko odskočilo a odhalilo vzkaz z pečovatelského domu a cosi v hnědém balicím papíře. Teď už jsem zaváhala. Tenhle provázek omotaný balíček obsahoval babiččiny věci. Něco, co si odložila už tak dávno, že se na to zapomnělo. Opatrně jsem zatáhla, uvolnila uzlík a odhrnula papír. Uprostřed ležel poklad; hromádka dopisů adresovaných Ruth Goldmanové, což bylo babiččino jméno za svobodna.

Zachvátila mě zvědavost. Mohly obsahovat tisíce věcí. Věděli jsme toho o babiččině životě tak málo, a zvláště předtím, než potkala dědečka. Ruth Goldmanová, a ne Ruth Cohenová. Kým vlastně byla?

Klekla jsem si na podlahu obývacího pokoje a rozhrnula před sebou obálky do širokého oblouku. Žasla jsem nad pevným pergamenovým papírem, ze kterého byly vyrobeny, stejně jako nad vybledlým inkoustem, který se do něj vpil. Odhadem padesát dopisů s adresou domu na dolním Manhattanu.

A žádný odesílatel.

Zvedla jsem první obálku a vytáhla z ní dopis. Stránku pokrývalo úhledné, šikmé písmo. *Má drahá Ruth*, stálo v něm. *Pořád nemohu uvěřit, že jsi pryč. Nepřestávám se dívat z okna*

a čekat, až u chodníku zastaví vůz, ze kterého se vynoříš a povíš mi, že to celé byla jen obrovská chyba. Prosím, vrať se brzy domů.

Děda, pomyslela jsem si, ačkoli to vůbec neznělo jako můj bručounský, podivínský dědeček, který pocházel původně z Německa. Střelila jsem očima k datu v pravém horním rohu: *1. června 1952*. Babičce bylo v té době osmnáct let. O rok víc než mně.

Sklouzla jsem pohledem k podpisu. *S láskou, E.*

Dědeček se jmenoval Max.

Přečetla jsem si další dopis.

Moje drahá Ruth,

už je to velmi dávno, co jsem tě naposledy viděl. Včera jsem se procházel v zahradě a spatřil na mřížovém oblouku sedět kardinála červeného. Okamžitě jsem si vzpomněl na naše kradmé polibky. Nemohu se ani podívat na střešní vyhlídku, aniž bych si vybavil, jak jsi po ní chodívala...

Páni. Nejromantičtější vzkaz, který jsem kdy dostala, pocházel minulý rok od Matta a obsahoval přesně tři slova: *Ples: ano/ne?*

Není divu, že nám to nevydrželo.

Poslala jsem mámě fotku jednoho z dopisů a doslova záplavu textovek.

Já:

Ukázalo se, že v krabici jsou MILOSTNÉ DOPISY

Od chlápka jménem E.

Myslíš, že babička prožila nějaký intenzivní milostný románěk, než potkala dědu???

Máma musela cítit, jak jí vibruje mobil, protože okamžitě odpovéděla.

Máma:

Co tím myslíš, milostné dopisy?

Já:

Jsou v nich i květnaté básničky

A jsou nadepsané MOJE DRAHÁ RUTH

„Už je to velmi dávno, co jsem tě
naposledy viděl“

!!!

Máma:

Možná bys je neměla číst?

Já:

hahahaha

Máma:

Počkej na mě!!!

Já:

promiň ne

Máma:

Od koho jsou

Máma měla vážně problémy se čtením a porozuměním textu, stejně jako s interpunkcí. Proč jenom musím chodit do školy, když ani mnozí dospělí nemají ponětí, jak správně psát?

Já:

Nevím, od nějakého chlápka jménem E.
Jdu číst dál, bav se dospěláckými věcmi.

Venku pořád pršelo, a tak jsem se ponořila do četby dopisů. Díky řádkům od E. jsem se dozvěděla, že se babička přestěhovala do New Yorku a milovala to tam, i když E. se nepozdávalo, že by si to někdo mohl opravdu užívat. Ale zaujalo mě něco jiného:

Co my dva děláme, rozhodně není matčina starost.

Pekárna, Ruth? Víš to jistě?

Pak se rozepsal o malbě oceánu: *S radostí ti oznamuji, že moje monetovské pokusy už jsou mnohem přijatelnější, ačkoli pochybuji, že někdy přesně zachytím světlo na hladině oceánu, i kdybych maloval každý den po zbytek života. Přesto neměj strach, udělám, co bude v mých silách, abych to zvládl. Podkrovi se bezpochyby těší na moje další chabé výtvoři.*

Většinou však psal o tom, že mu chybí. V zahradě, na pláži, v altánku. Zdálo se, že ho ničí stovky vzpomínek spojených s babičkou. *Nantucket už bez tebe není Nantucket*, napsal.

Nantucket.

To jméno mi připomnělo malý ostrůvek jižně od Cape Cod, poloostrova s dlouhými plážemi a malými městečky jihovýchodně od Bostonu, připomínajícího ruku se zaťatým bicipsem. Ale i když Cape Cod a přilehlé ostrovy představovaly tradiční prázdninová letoviska pro rodiny z Massachusetts, babička strávila většinu života v New Yorku. Byla vůbec někdy na *Nantucketu*?

Netrpělivě jsem přeskočila k poslednímu dopisu. (Někdy hned zkraje přeskočím na poslední stránku knihy. Nikdy jsem netvrdila, že nejsem zvědavá.) Byl krátký a od prvního dopisu uplynulo téměř šest let – 3. května 1958.

Nepošlu ten náhrdelník poštou. Jestli ho chceš, vrať se ke Zlatým dveřím a promluvíme si.

E.

A Ruth, neopovažuj se mi tvrdit, že za to může něco jiného než Tvá zatracená pýcha.

Překvapeně jsem se narovнала. Co se stalo? Kdy se z romantických dopisů staly vzteklé vzkazy?

Dobře mi tak, když jsem nedodržela pořadí. V naději na trochu vhledu jsem otevřela předposlední dopis. *Nemůžeme si o tom promluvit osobně? Spojovatelka už mě ani nechce přepojit. Jsi až příliš hrdá, i když taková nemusíš být.*

Páni, spojovatelka. Hotový pravěk.

A v tom předtím stálo:

Ruth,

chováš se směšně. Skočím na první trajekt na pevninu.

Neproved' žádnou hloupost, než se k tobě dostanu. Miluji tě.

Edward

Přeběhl mi mráz po zádech. Pomalu jsem spustila ruku s dopisem a zadívala se skrz francouzské dveře. Déšť trochu polevil a znovu jsem tak mohla spatřit les za dvorkem. Vysoké duby a borovice tyčící se k nebi s kmeny nasáklými vodou. Letošní zima byla krutá, a dokonce i v polovině března jsem měla problém si vůbec představit, že ještě někdy bude teplo. Taky jsem měla problém představit si osmnáctiletou babičku. *Jsi až příliš hrdá*, psal. Byla babička opravdu hrdá? Elegantní, to ano. Chytrá, zvědavá, trochu smutná, malinko náladová. Ale hrdá?

Jenže co jsem mohla vědět? Vždyt jsem ani netušila, že navštívila Nantucket. A rozhodně jsem neměla ponětí, kdo byl

Edward a jaký náhrdelník chtěla zpátky, nebo proč ho tam vůbec nechala.

Vrát se ke Zlatým dveřím, prosil ji.

Otevřela jsem notebook a začala psát.

O několik hodin později se otevřely dveře a domem zazněl mámin hlas. „Abby?“

„Tady jsem!“

Máma vešla do obývacího pokoje a cestou přehodila kabát přes zadní opěradlo křesla. Táta byl jen pár kroků za ní. Později ho sebere a pověsí do skříně. „Ještě jsi vzhůru.“

„Jaká byla schůze?“

„Ech, dobrá. Co děláš?“ Svezla se na pohovku vedle mě. Táta mě políbil na vršek hlavy a odešel si do kuchyně udělat čaj.

„Myslím, že jsem na to přišla.“ Podala jsem jí svazek dopisů. „Psal je jakýsi Edward a zmiňují se o domu U Zlatých dveří na ostrově Nantucket. Současný majitel se *taky* jmenuje Edward a v roce 1952 mu bylo dvacet dva let. Babičce bylo osmnáct. Mohla s ním na Nantucketu strávit léto.“

„Na *Nantucketu*?“ Máma se začala probírat dopisy. „Nikdy se nezmínila, že by navštívila Nantucket.“

Nadzvedla jsem obočí. „Neměla bys vědět o někom, kdo ji oslovoval ‚moje drahá Ruth‘?“

Strčila do mě ramenem. „Jako by se dcery někdy vyptávaly svých matek na jejich soukromý život.“

„To bylo podlé. Vím o tvém příteli ze střední školy a tom chlápkuvi, co jsi s ním po vysoké procestovala Ekvádor.“ Ukázala jsem na otevřenou firemní webovou stránku na počítači. „Přemýšlela jsem, že bych se s ním pokusila spojit a napsala mu e-mail.“

Máma zaostřila na monitor. „On spolupracuje s Barbanelovými?“

„Ty jsi o nich slyšela?“

„Je to velká účetní firma.“

„Jo, to už jsem se dozvěděla z internetu. Ale co má taková účetní firma na starosti?“

Rozesmála se. „Finanční poradenství, daně, audity.“

„Takže *nespolupracuje* s Barbanelovými, on tu společnost vedl. Je to jejich rodinná firma. Ten Edward, o kterém mluvím, je Edward Barbanel.“

Máma vytřeštila oči. „Páni. Tak to by vysvětlovalo dům na Nantucketu.“

„Myslíš, že bude v pohodě, když se s ním pokusím spojit?“
Zaváhala. „Proč?“

„Jak to myslíš, proč? Znal babičku, když byla mladá. Mohl by ledacos vědět. Mohl znát její rodinu.“

„Abby... Oma byla úplně malá, když opustila Německo. Sotva si na svou rodinu vzpomínala. Proč by je měl znát někdo jiný?“

„Protože se milovali! Možná o nich v mládí mluvila. Možná mu o své rodině nebo domovině vyprávěla ve svých dopisech.“

„Nechci, aby sis dělala naděje, že objevíš něco z naší rodinné historie.“

„Dobře. Ale i kdybych se nic nedozvěděla, nemyslíš, že je divné, že odjela na Nantucket a nikdy se o tom nezmínila? Že se zamilovala do nějakého bohatého kluka, o kterém pak už taky nikdy nemluvila? A proč by jí nějaký bohatý kluk kradl náhrdelník?“

Znala jsem obecný průběh babiččina života. Ve čtyřech letech opustila Německo, odjela do Paříže a pak lodí do Ameriky. Ujala se jí židovská rodina ze severní části státu New York a v osmnácti letech se přestěhovala do města. Vzala si dědečka, dalšího

německého Žida, a vrátila se zpátky na venkov, kde vychovala tři děti. Stáří prožila na floridské Palm Beach. Ovdověla. Dostihla ji stařecká demence. Přestěhovala se do domu s pečovatelskou službou. Přestala poznávat svou rodinu. Zemřela.

Viděla jsem mámu brečet jen jednou v životě, když nám volali zprávu o babičce.

„Co na tom záleží?“ zeptala se máma. „Kdyby chtěla, abychom o tom muži nebo o Nantucketu věděli, svěřila by se nám.“

„Blbost. Jsi našťvaná, že ti to neřekla, tak předstíráš, že je ti to jedno.“

Máma sebou trhla a pak mi vtiskla polibek na spánek. „Díky za diagnózu, doktorko Schoenbergová.“

„Mám pravdu a ty to moc dobře víš. Takže ti nebude vadit, když ho zkusím zkontaktovat?“

„Jdi do toho.“

V příštích několika dnech jsem se ponořila do života Edwarda Barbanela. Pozvedl úspěšnou místní rodinnou účetní firmu, která byla v roce 1950 už přes sto let stará, na mezinárodní úroveň. Stále ovšem zůstávala v jejich vlastnictví. Podle svatebního oznámení zveřejněného v *New York Times* se oženil ve stejném roce, kdy poslal babičce poslední dopis a žádal ji *neproved' žádnou hloupost. Miluji tě*. V osmdesáti letech předal vedení společnosti svému synovi.

Ukázalo se, že spojit se s předsedou správní rady mimořádně prosperující firmy je velmi těžké. E-maily, telefonáty a zprávy na záznamníku zůstávaly nezodpovězené. Ale kde je vůle, tam je cesta.

„Mluvila jsem v knihovně s paní Chowdhuryovou,“ oznámila jsem rodičům u snídaně dva týdny poté, co dorazil balíček. „Její švagrová zná někoho, jehož rodinná přítelkyně má dceru, která vlastní na Nantucketu malé knihkupectví. Tvrdila, že by mi tam byla možná schopná sehnat přes léto brigádu.“

Máma málem vyprskla kafe. „*Cože?*“

„To byl dlouhý výčet lidí,“ poznamenal táta. „Pamatuješ si je všechny, nebo sis nějaké přidala?“

„Myslela jsem, že bych za ním mohla jet, vzhledem k tomu, že nejsem schopná se s ním spojit jiným způsobem.“

„Nepojedeš na *celé léto* na Nantucket.“

Táta si povzdechl. „Nikdo mě tu neposlouchá.“

„Proč ne? Potřebuju letní brigádu.“

„Ne na ostrově.“ Mámin hlas nabral na obrátkách. „Nemyslíš, že je to trochu extrémní řešení? A co knihovna? Vždyť tam pracuješ ráda!“

„Jen pomysli na ten dobrý námět, až budu psát přijímací esej na vysokou. Vždyť víš, kolik lidí se pokouší získat stipendium.“ Potřebovala bych získat plné stipendium, abych si mohla dovolit jít na soukromou univerzitu, a i když jsem měla slušné známky, dobrá esej by mě dost nakopla. Zvlášť kdybych v ní mohla předvést, že je moje láska k historii *tak* silná, že jsem ochotně strávila celé léto pátráním po rodinné minulosti. Snad by taková oddanost mohla přijímací komisi obměkčit, protože, pojďme si to říct upřímně, něco přece musí. Stipendia nepadala potenciálním studentům historie jen tak do klína.

„Zlato...“

Tak dobrá, možná to stipendium ani tak nedostanu, ale teď o tom nechci slyšet. „Niko, Haley a Brooke jsou stejně celé léto pryč. Tak proč bych tu měla trčet?“

Mámina tvář se rozjasnila, jako by máma najednou prozřela. „To kvůli Mattovi, že? Abby, pokud jsi našťvaná –“

„Ach bože, mami. Ne všechno se točí kolem hloupého kluka.“ Ačkoli *musím* přiznat, že jsem nijak nestála o Mattovu společnost. Zvlášť po té jeho šlechetné nabídce, že můžeme zůstat po rozchodu pořád „kamarádi“.

Táta moudře popadl svůj hrnek čaje a vytratil se z kuchyně. „Víš to jistě? Přčetla sis ty dopisy jen dva týdny po tom, co jste se rozešli. Upnula ses na ně. Nemůžeš od věcí utíkat, Abby.“

Žaludek se mi sevřel bolestí. „Nechci o tom mluvit.“

„Abby, zlato –“

Máma zjihla a natáhla se přes stůl.

Vyhнула jsem se jejímu doteku. „Je mi sedmnáct. Zaplatím si to a příští rok stejně odejdu na vysokou. Nechystám se k ničemu nebezpečnému.“

„Nechápu, proč ti na tom tak záleží!“

„A já nechápu, proč tobě ne! Je to obrovská díra v babiččině životě.“

„Proč nezkusíme kompromis a nezajedeme tam na víkend?“

„Mami, *nechci* strávit tohle léto doma!“

Celá ztuhla. „Ach,“ zašeptala.

Okamžitě jsem toho litovala. Byly jsme s mámou propojené, naše emoce ovládala nálada té druhé. „Omlouvám se. Já jen chci zjistit o babičce víc. Copak ty ne? To nejsi ani *trochu* zvědavá?“

Pokrčila rameny. To gesto mi připomnělo její matku. „Něrekla mi to, tak proč by na tom mělo záležet?“

Na tohle jsem jí neskočila. *Jsi příliš hrdá*, napsal E. Možná babička nebyla jediná.

Strávila jsem celý život tím, že jsem sledovala, jak mámu vždycky ranilo, když ji Oma odbyla. Jejich vztah byl na rozdíl od našeho velmi napjatý, plný hlášek *Na tom nezáleží* a *Jak morbidní* a často mezi nimi nastávalo dlouhé ticho. Možná máma svým slovům opravdu věřila; možná kdyby jí to babička chtěla říct, neposlouchala by.

Jenže já tomu nevěřila. Zнала jsem mámu, viděla jsem ten pohled v jejích očích, když si pročítala ty dopisy. Mámě na

babičce hodně záleželo. A přestože sama byla příliš hrdá, než aby pátrala po babiččině minulosti, já jsem nemusela předstírat, že mi na tom nezáleží. Mohla jsem to pro ni udělat. Jet na ostrov Nantucket. Najít Edwarda Barbanela a dozvědět se něco víc.

A když se to tak vezme, co mohli rodiče namítat? Příjemná letní brigáda v malém knihkupectví? Jedna z máminých kolegyně měla dokonce na ostrově tetu, která pronajímala pokoje (nebo alespoň postel v pokoji, pokud by mi nevadila sdílená místnost). A tak mě odvezli do Hyannisu na trajekt (Dave jel taky, ale většinu cesty hrál videohry). Máma se mě neustále ptala, jestli jsem si sbalila kartáček na zuby, vitaminy a krém na akné, až jsem zaječela, že přece nejsem *idiot*. Svěsila koutky a já si připadala jako největší zrůda. Všichni pak stáli na molu a sledovali, jak odplouvám. Táta objal mámu kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. Poprvé v životě mi připadali nesmírně vzdálení. Mávali a mávali a já jim to oplácela, protože jsem si nebyla jistá, co by se stalo, kdybych přestala dřív než oni. Jestli by to bylo lepší, nebo horší, kdybych tu šňůru přetála.

Dva

Obří trajekt se prořezával vodami Atlantiku. Zvedla jsem tvář k nebi a vychutnávala si teplo pronikající do kůže i rudozlatou barvu zavřených očních víček. Slaný vítr mi cuchal vlasy a sfoukával mi tenké pramínky do úst. Obklopoval mě zářivý nebesky modrý svět, jen nekonečný oceán a obloha bez mráčku.

Malé tajemství: máma měla pravdu. Opravdu před věcmi utíkám.

Je těžké přestat, když jen samotný fakt, že jsem na cestě, mi přinášel větší radost než cokoli jiného. Nechávala jsem věci za sebou – neměla jsem žádné břímě, ale ani žádná očekávání. Okolní svět mi připadal nabitý potenciálem. Mohla jsem začít znovu. Mohlo se stát cokoli. A něco se stane.

Něco, co mě v ideálním případě zbaví myšlenek na Matta.

Když se na to podívám zpětně, nemělo mě překvapit, že se chtěl rozejít. „Zrovna teď se potřebuju soustředit, chápeš?“ řekl poslední den únorových prázdnin, když jsme v restauraci jedli burritos. „Na Harvardu jsou strašně vybíraví, zvláště co se týče děcek z tohoto státu. Chtějí různorodé uchazeče, jako třeba z Kansasu.“

„Z Kansasu.“ Před dvěma vteřinami jsme plánovali, že si zajdeme na nejnovější filmový trhák. Teď jsem ho pozorovala, jak se láduje rýží s fazolemi, a vlastní jídlo mi ztěžklo v žaludku jako kus olova. Rozcházel se se mnou kvůli šprtům z *Kansasu*?

„A potřebuju se věnovat zajímavějším věcem, jako třeba rozjet pracovní stáž. Nemám čas chodit na rande. Mám tě rád,“ pravil jediný kluk, který mě kdy viděl nahoře bez. „Ale, však víš.“

Myslela jsem, že se jednou vezmeme. Sotva jsem v manželství věřila, ale stejně jsem předpokládala, že spolu budeme stát pod chupou. „Zdá se, že sis to promyslel.“

Přikývl a ukázal na moje hranolky. „Budeš to jíst?“

„Posluž si,“ přistrčila jsem mu je. „Skvěle. Ehm, tak díky, žes mi dal vědět. Uvidíme se zítra na psychologii.“

„Nemusíš odcházet,“ zamumlal s plnou pusou. „Můžeme si o tom promluvit, jestli chceš.“

„O čem chceš mluvit?“ Na čele mi vyskočil pot. Ani jsem nevěděla, že se čela můžou potit. „Rozhodl ses. Což je fajn. Jsem ráda, že se tak dobře znáš, abys věděl, že se mnou nechceš chodit. Skvělé. Já zas nechci chodit s někým, kdo nechce chodit se mnou, takže... už spolu nechodíme. Čau.“ Nemotorně jsem se soukala z boxu a snažila se pronést svou řeč s takovou grácií, na jakou jsem se zmohla.

Možná je hrdost dědičná.

Zahoukala siréna a lidé se hrnuli, aby se ke mně připojili u zábradlí. Na obzoru se vynořil pruh země a brzy jsem dokázala rozeznat změť detailů: malé šedé domky, shluky zelených stromů a špičky věží. Trajekt obkroužil písčité ostroh korunovaný přisedlým majákem a pomalu vplul do děsně pitoreskního přístavu. Na hladině se pohupovaly tucty nejrozumnějších loděk a na dřevěných molech se vyhřívali lachtani. Nad hlavami nám pokřikovali racci, kteří poletovali na modré obloze poseté bílými nadýchanými obláčky. Pasážéri se chystali vystupovat.

Nantucket. Letní sídlo některých nejbohatších lidí v Americe. Domov, sladký domov pro příštích pár měsíců.

Proud cestujících mě nesl do doků, které plynule přecházely v dlážděné ulice centra města. Chodníky lemovaly listnaté stromy a všude povlávaly americké vlajky. Butiky s oblečením se střídaly s cukrárnami a lidé procházející se malebným městečkem vypadali opálení a šťastní.

Svírala jsem rukojeť kufru a táhla ho za sebou kolem vymóděných figurín a námořnických tretek pod ručně psanými vývěsními štíty visícími z vodorovných žerdí. Nantucket vypadal jako disneyovská verze Ameriky. Krásná, ale bizarní. Byla jsem Alenka prolézající králičí norou, Lucinka procházející skříní i Dorotka už ne v Kansasu. Vyhledala jsem si ostrov na internetu, ale přesto jsem se necítila vůbec připravená.

Přinejmenším jsem se seznámila s jeho všeobecnou historií – původně byl osídlený Wampanoagy. Jeho populace prudce vzrostla počátkem sedmáctého století, kdy domorodci z Massachusetts utíkali před epidemií a invazí a ostrov pro ně představoval bezpečí. Ale brzy je následovali Britové a do roku 1760 většina Wampanoagů vymřela na nemoci zavlečené bílými osadníky. Pak přišli kvakeři, velrybářský průmysl a nakonec boháči, kteří už zůstali a zabrali si skoro celý ostrov.

Vždycky jsem milovala historii, ale teprve až letos jsem si uvědomila, že se dá doopravdy seriózně studovat. Zdálo se to příliš snadné, jako by mi prošlo flákání. Jako – můžete chodit do školy, abyste si četli příběhy o lidech z minula? Šílenost. Doslova jediné, po čem jsem toužila, bylo štourat se na Wikipedii v prastarých civilizacích, ženách vladařkách a Belle Époque. Přečetla jsem všechno od Stacy Schiffové a Erika Larsona. Pomyslení na sepsání vysokoškolské eseje mě vlastně lákalo, pokud to znamenalo, že bych mohla psát o rodinné historii.

Však víte, jestli zjistím něco, o čem psát.

Podle navigace v mobilu jsem zahrnula u pěkného cihlového domu a pokračovala dál čím dál méně rušnými ulicemi, dokud jsem nedošla k úzké cestě. Po obou stranách se k sobě nakláněly domy s šedými šindelovými střechami, lemované malými trávníky s růžovými keři. Tyhle počasím ošlehané domky ověšené americkými vlajkami a cedulemi hlásajícími *Jediné, co potřebuješ, je láska* a *Domov je tam, kde je pláž* měly neodmyslitelnou přímořskou atmosféru.

Zastavila jsem u stavení s dřevěnou plaketou, na níž stálo Domek u kaliny. V rozích byly vyřezané drobné bílé květy. Vytáhla jsem kufr po třech schodech na verandu, zhluboka se nadechla a zazvonila na domovní zvonek.

Otevřela mi stará paní se stříbrnými vlasy po bradu. Měla na sobě rozevlátou fialovou tuniku a v uších se jí houपालy korálkové náušnice z foukaného skla. „Zdravím.“

„Dobrý den. Paní Hendersonová?“ Několikrát jsem se na univerzitních akcích setkala s její neteří – máminou kolegyní. Trochu se mi ulevilo, když jsem rozpoznala povědomé rysy v obličejí. „Já jsem Abby Schoenbergová.“

„Jistě. Právě jste přijela?“

„Ano. Jela jsem trajektem z Hyannisu. Naši mě tam zavezli.“ Následovala jsem ji dovnitř. Vlevo jsem si všimla otevřené, vzdušné kuchyně, vpravo byl obývací pokoj s policemi plnými knih. Z koberečku vyskočila fenka zlatého retrívra, nastražila převislé uši a hlasitě se rozštěkala. Měla světle žlutou srst a dlouhé nemotorné nohy teprve dospívajícího psa.

„To je Ellie Mae,“ představila ji paní Hendersonová. „No tak, Ellie, to je kamarádka.“

Štěně znovu zaštěkalo, pak vyrazilo vpřed a strčilo mi čumák do klína. Sehnula jsem se a vzala fenku za štíhlou hlavu. Měla něžné oči a chumáče srsti za ušima a u kolen. „Ahoj, holčičko.“

Olízla mi nos a mě ovanul páchnoucí psí dech. Paní Hendersonová se rozesmála. „Je to ten nejhorší hlídač pes na světě.“

Už jsem potkala hodně nejhorších hlídačů na světě a všechny jsem je milovala. „Jak je stará?“

„Osmnáct měsíců. Máte ráda psy?“

„Zbožňuju je. Moje babička měla bigla.“ Tátova matka rozmazlovala svého psa ještě víc než mě a brášku.

„Vždycky jsem měla retrívry, ale jedna z mých přítelkyň chová lovecké psy. Měla byste vidět její psinec.“ Laskavě se usmála a mávla rukou. „Provedu vás tu.“

Paní Hendersonová mě seznamovala s domem a Ellie Mae nás věrně doprovázela. V přízemí se kromě kuchyně a obývacího pokoje nacházela ještě jídelna a pracovna. Tou se dalo projít na oplocenou zahrádku. V prvním patře mi ukázala vlastní ložnici a studovnu zesnulého manžela. Provinile se usmála. „Někdy přemýšlím, že bych ji předělala na další místnost k pronajmutí, ale zatím jsem neměla to srdce.“

Abychom se dostaly do druhého patra, musely jsme vyšplhat po úzkém schodišti, jehož stupně se uprostřed prohýbaly. Po celé délce domu se táhla jediná chodba a světlo sem pronikalo z oken na obou koncích. Paní Hendersonová otevřela dveře. „A jsme tady.“

Malý pokojík se zkoseným stropem rozjasňovaly bíle omítnuté zdi. Na světlé dřevěné podlaze ležel splétaný modrobílý oválný koberec. Jedna ze dvou úzkých postelí byla úhledně ustlaná, s bílým povlečením a prošívanou dekou, druhou pokrývaly rozházené šaty a zmuchlané peřiny. Pod oknem stál noční stolek s tyrkysovou lampou.

„Tohle býval kdysi pokoj pro služku. Ale pokusila jsem se ho trochu vylepšit.“

„Je skvělý.“ Dovlekla jsem kufr k volné posteli a vyhlédla z okna. Spatřila jsem nejenom zahrádku paní Hendersonové,

plnou fialových květin obklopujících malé ptačí koupadlo, ale taky pozemky sousedů, protože domky byly tak blízko u sebe. „Mockrát vám děkuju.“

„Koupelna je naproti přes chodbu – budete s Jane jediné, kdo ji bude využívat. Ta další místnost tady nahoře je jen skladiště.“ Podala mi klíč. „Vítejte na Nantucketu.“

Když odešla, pověsila jsem si šaty do skříně na chodbě a vyrovnala boty pod postel. Koníka, svého společníka z dětství, jsem zastrčila pod příkrývku. Otřepaná plyšová kočka na polštáři mé nové spolubydlící mě trochu uklidnila.

Tak, hotovo. Byla jsem tady.

Co teď?

Otevřeným oknem sem doléhal veselý halas. Doma doprovázela letní večery jen neměnná píseň cvrčků, což bylo mnohem víc uklidňující než tenhle zvuk, který mě tahal za srdce a nutil mě jít ven, smát se a pokřikovat a žít.

No dobře. Cítila jsem se tak divně jen proto, že jsem byla osamělá, což pomine, jakmile za dva dny nastoupím do práce. Neměla jsem důvod přemýšlet o tom, jestli jsem se rozhodla správně. Samozřejmě že jsem udělala správné rozhodnutí. Poslední tři měsíce jsem se držela myšlenky na Nantucket, jako by to byl záchranný pás. Nemůžete po něčem toužit – přímo dychtit – a pak se cítit prázdně, jakmile toho dosáhnete.

Nebo můžete?

Připadala jsem si, jako bych mámu opustila.

Věděla jsem, že technicky vzato to není pravda. Měla přece tátu, který byl celkem kompetentní v poskytování lidské společnosti (ale ne zcela; když jsem mu během chůze položila nějakou zvlášť zapeklitou otázku, doslova se zastavil, aby mohl přemýšlet. Musela jsem se vždycky vrátit a odvést ho). A taky měla přátele ze synagogy, nejlepší kámošku z univerzity a přátele ze skupiny Děti přeživších a rodiče mých kama-

rádů, se kterými se často scházela. A vždycky tu přece byl ještě Dave.

Když jsem o tom tak přemýšlela, máma měla kolem sebe *spoustu* lidí. Jen to občas vypadalo, že si to neuvědomuje. Sem tam se zdálo, jako kdyby si myslela, že je na světě úplně sama.

Samozřejmě že nebyla. I kdyby nikdo z vyjmenovaných neexistoval, měla *mě*.

Až na to, že jsem ji opustila.

„Seber se,“ zamumlala jsem a svezla se na postel. Ramena dozadu. Zhluboka dýchat. Napadlo mě, že jí zavolám, ale vycítila by moje obavy. Taky by začala vyšilovat a obě by nás strhla stupňující se spirála paniky. A tak jsem jí místo toho poslala rozesmáté selfičko a zavolala Niko.

Displej vyplnila tvář mé nejlepší kámošky s pozadím stanfordské ložnice. „Ahoj? Jsi tam? Jak je?“

„Tak plážově, že bys nevěřila, a růže, kam se podíváš. Počkej, ty máš rtěnku? A ofinu?“

„Drsňácký, co?“ Niko otočila hlavu, abych mohla obdivovat její šikmé mikádo a rovně střiženou ofinu na čele. „Nová verze mého já.“

„Vypadáš úžasně.“

„Já vím. Řekla jsem si, že tady přece nikdo neví, že jsem v životě rtěnku nenosila, tak proč ne? Věděla jsi, že se dává nejdřív na rty podklad, než se nanese rtěnka? Co to má sakra být?“

„Jaké je Palo Alto?“

„Všichni tady jezdí na kole, nikdo nepřechází ulici mimo přechod a dálnicím říkají státovky, což je roztomilý. Jak jde život na tom hogofogo ostrově? Už nosíš upjatý svetříky a perly? Jsou tam jenom běloši?“

Protáhla jsem obličej. „Vyšiluju. Co tu dělám? Proč tu jsem?“

„Dýchej. Vždyť jsi přijela doslova před dvěma vteřinama.“

„Co když si nenajdu žádné přátele? Jak sis našla kamarády na programovacím kurzu? S nikým jsme se neseznámily od chvíle, kdy nám bylo šest!“

Niko se zamračila. „Koho jsme potkaly v šesti letech?“

„To jsem jen tak plácla.“

„Anisha se přistěhovala do South Hadley, když nám bylo dvanáct, takže je naše nejnovější kámoška nejspíš ona.“

„Nikoooo.“

„Fajn.“ Nasadila vážnou tvář. „Ber to jako trénink na vysokou. Setkáš se s novými lidmi a můžeš být, kým chceš – můžeš si taky stvořit nové já. Nemusíš se soustředit jen na svou babičku, protože je ti sedmnáct, ne sedmdesát. Dělej kravinu. Seber odvalu. Jak to říká tvůj táta? Buď trochu chucpe!“

„Táta je doslova největší trouba na světě.“

„Já tvýho tátu miluju. Pamatuješ, jak byl nadšený, když jsi ho nechala, aby nám dělal rodičovský dohled na tom výletu do akvária?“

„Ani mi to nepřipomínej.“

„Jak se rozplýval nad mrňavými tučňáky. Nikdy jsem neviděla nic tak ryzího.“

Než jsme zavěsily, cítila jsem se mnohem líp. No tak jsem se vydala na ostrov třicet mil od pobřeží, kde jsem nikoho neznala. Jen žádnou paniku. Měla jsem videohovory a hluboké dýchání a ručníky, které jsem vždycky mohla hodit do ringu.

Chvilku po deváté se rozlétly dveře a dovnitř vtrhla dívka – změt tenkých černých copánků a tričko samá mouka. Měla nadvakrát propíchnuté uši, tmavou kůži a byla o dobrých deset centimetrů vyšší než já. Prudce se zastavila. „Ahoj.“

„Ahoj!“ Vyskočila jsem na nohy. „Ty musíš být Jane.“

„Jo. Ty seš Abigail?“

„Abby.“

„Bezva. Budeš pracovat v knihkupectví, co?“ Strhla si tričko a natáhla rudý top. „Promiň, že vypadám jako strašidlo. Zrovna mi skončila směna.“

„Jo? A kde?“

„V tetině pekárně.“ Otočila se k zrcadlu a svižně si na víčka nanesla dvě dokonale prohnuté linky. „Poslední dva roky sem jezdím v létě pomáhat, a taky abych se zbavila sourozenců. Díkybohu, že paní Hendersonová pronajímá tenhle pokoj. Jsem z Rhode Islandu. A ty?“

„South Hadley – to je v západním Mass–“

„To je super. Přemýšlím, že se přihlásím na Smith.“ Narovnála se. „Tak fajn. Promiň, že jsem sem tak vlítla a zase mi zím, ale musím běžet.“

„Aha.“ Snažila jsem se nevypadat zklamaně. Rozhodně bych nechtěla, aby si moje spolubydlící myslela, že se chci někam vetřít. „Ráda jsem tě poznala.“

Jane zaváhala. Viselo mezi námi ticho, nabitě rizikem a možnostmi. Byla jsem neznámá veličina, až moc dychtivá, a nejspíš jsem nestála za to úsilí. Měla svůj život, přátele a plány a nebyla zodpovědná za někoho, koho ani neznala.

A přesto se rozhodla udělat mi laskavost. „Chceš jít taky? Mám na pláži sraz s kamarády. Bude tam táborák.“

Zalila mě úleva a vděčnost. Úzkost, která mě celý večer svírala, se začala vytrácet. „Moc ráda.“

Zapadající slunce zbarvilo nebe královsky modrou. Prošly jsme městem po North Beach Street a Bathing Beach Road. Chodník lemoval písek, kterým prorůstaly trsy trávy. „Takže, jak skončila tvoje teta na Nantucketu?“ zeptala jsem se nové spolubydlící. „To se prostě rozhodla otevřít si pekařství zrovna tady?“

Jane se rozesmála. „Ale bože, to ne. Pocházíme odsud.“
„Vážně? To je super.“

„Jo, tady na Nantucketu je docela slušná komunita z Azorských ostrovů a Portugalska. Je to na stejný rovnoběžce, takže tudy často jezdily obchodní lodě.“ Ukázala na koule modrých květů. „Říká se, že hortenzie sem původně přivezli z Azor, což je mezi Nantucketem a Portugalskem. Je to první země, na kterou narazíš, když popluješ na východ.“

Konečně cesta vyústila na plážové parkoviště a nohy se nám zabořily do písku, za nímž se černala tmavá a nekonečná hladina. Srpek měsíce visel nízko na obloze a měl světlou žlutou barvu. Sundaly jsme sandály a drobná zrnka písku mi okamžitě zalezla mezi prsty. Jane nás vedla kolem různorodých skupinek lidí, dokud jsme nedošly až k táboráku, kde se shlukli pubertáci v našem věku a popíjeli z červených kelímků. Většinou měli na sobě svetry s vyplétanými irskými vzory, pruhovaná trička a nantucketské červené šortky a jejich smích se mísil s šuměním příboje.

Jane se propletla davem a já se jí držela v patách. Myslela jsem si, že tyhle večírky na pláži se vyskytují jenom ve filmech, ale ta scéna mi připadala, jako když v srdci zapadne kousek skládky na správné místo. Letní noci byly pro tohle stvořené: prsty bořící se do písku, šplouchání vln, vůně soli a mořských řas a hořícího dřeva. *Seber odvahu.*

„Dáš si pivo?“ Jane mi podala plastový kelímek.

Jasně. Alkohol. Super. Jsem puberták a ti přece pijí alkohol. Já sice ne, protože s kamarádkami tihneme spíš k přes pávačkám s filmy jako *Super náhradník* a domácí čokoládové zmrzlině. A co kdyby se náhodou ukázalo, že se ze mě v opilosti stane fňukna, která sedí v rohu a brečí?

Jenže... K čertu s tou nudnou holkou odvedle. K čertu s dodržováním pravidel.

K čertu s Mattem, protože mi dal kopačky.

Problém vaší generace tkví v tom, říkala vždycky máma, *že se až moc držíte pravidel*. Když byla mladá, postavila si na porušování pravidel kariéru. Měla jsem šílené nutkání poslat jí fotku s pivem v ruce, ale včas jsem dostala rozum. Nejspíš tím myslela, že by se moje generace měla zlepšit v občanské neposlušnosti, ne se opíjet na pláži.

Ale to je fuk.

Ochutnala jsem světle jantarovou tekutinu a málem ji vyplivla. Páni. Fajn. Takže k čertu i s pivem.

„Tohle je Abby.“ Jane mě přitáhla k nějaké trojici. Kývla směrem k malé bělošce v kožené bundě a s módními brýlemi. „Lexi, moje bývalá spolubydlící, která se na mě vykašlala.“

„Ne abys mě nenáviděla,“ pravila Lexi sarkastickým tónem, až moc podbarveným upřímností.

„*Předpokládám*, že jsi měla dobrý důvod. Už je tu Stella?“

„Přijede zítra.“

Jane mávla kelímkem k ostatním v kroužku – černošskému klukovi ve světle zelené kostkované košili a plátěných kalhotách a nějakému Indovi. „Evan je z Bostonu a představuje náš prototyp bohatého kluka. Pranav je z Londýna a je tu na stáži v architektonickém studiu.“

Oba kluci přikývli na pozdrav.

„Ahoj.“ Držela jsem se kelímkem jako záchraného kruhu. S mými kamarády z domova jsme měli stejně rozeklané okraje a pasovali jsme k sobě jako rozbitý porcelán. Jak mám zapadnout sem? Omotat se gázou, abych nikoho nepořezala? A nebyla bych tak otupená, že bych ztratila veškerý tvar?

Znovu jsem si usrkla piva. Pořád chutnalo ořesně.

Možná mě alkohol nakonec přece jen uklidnil, nebo byli Janini kamarádi opravdu skvělí, protože mě během pěti minut

absorbovali do skupiny a ocitli jsme se až po uši v divoké debatě. Kdybyste opouštěli Zemi a mohli si vzít na vesmírnou loď jen tři druhy sýra, které by to byly?

„Mozzarella,“ prohlásila Jane rozhodně. „Bez mozzarely neuděláte pizzu.“

„Pikantní čedar,“ přisadila si bývalá spolubydlící Lexi. „A možná brie nebo camembert. Ale taky by se mohl hodit dobrý parmezán.“

„A co americký sýr?“ navrhl Evan.

Jane na něj zůstala zírat. „To si děláš srandu? Můžeš si vzít jen tři druhy sýra, abys je jedl věčnost, a ty mezi ně zahrneš obyčejný *americký* taveňák?“

„Mně chutná!“

„Záleží na tom, co vezmete dalšího,“ ozval se Pranav diplomaticky. „Taky je tu panýr.“

„To je pravda. Brie bude na houby, pokud nebudeme mít bagety,“ přemýšlela Lexi.

„Bagety rozhodně nepřicházejí v úvahu,“ konstatoval Evan. „Je to vesmír! Drobky!“

„Počítá se žervé jako sýr?“ odvážila jsem se. „Protože já bych se nechtěla navěky rozloučit s bagely.“

Všichni se na mě konsternovaně zadívali. Na chvíli jsem zalitovala, že jsem vůbec otevřela pusu, protože jsem si byla jistá, že jsem řekla něco otrěsně zahanbujícího.

„No páni,“ vydechla překvapeně Lexi. „Na žervé jsem ani *nepomyslela*.“

„Máš pravdu,“ přitakal vážně Evan. „A dává se taky na skořicové šneky.“

„Jestli letíme do vesmíru, nebudeme se zdržovat nějakými *skořicovými šneky*,“ namítala Jane.

„Skořicoví šneci jsou moje tajná slabost,“ konstatoval Evan. „Ty mi chceš upírat radost?“

Pomalou jsem se uvolňovala, až jsem se řehtala na celé kolo s ostatními a popichovala je jako dlouholetá členka skupiny. Poprvé za celý den jsem byla šťastná, že jsem přijela.

„Ty studuješ architekturu,“ oslovila jsem Pranava, když jsem se dostala na dno kelímku. „Víš něco o domech tady na ostrově?“

Pokrčil rameny. Bylo hloupé si myslet, že je povýšený, protože má přízvuk, pro který se umírá, ale ještě jsem ho tolik neznala. „O těch důležitých ano.“

Lexi zvedla oči v sloup. „Ty jsi takový namyšlený snob.“

Skočila jsem do toho po hlavě. „Slyšel jsi o domu U Zlatých dveří?“

„Jo. Je to skvělý příklad federální architektury. Postavili ho v polovině devatenáctého století, před všemi těmi pravidly.“

„Pravidly?“

„Výškové limity, materiály a tak,“ odpověděl Pranav. „Celý ostrov podléhá pravidlům národní památkové péče, ale dům U Zlatých dveří byl postaven ještě předtím.“

„Barbanelovi jsou jedna z místních nejbohatších rodin,“ vysvětlovala Jane. „Praví ostrovani, ne jako ty nedávné náplavy. A taky jsou Portugalci! Tak trochu.“

Tázavě jsem naklonila hlavu.

„Myslím to tak, že jsou Židi. Ale nějaká portugalská sorta.“

Zpozorněla jsem. Neuvědomila jsem si, že jsou Barbanelovi Židi. Nečekala bych, že bude židovská rodina trávit léto na Nantucketu. Ale co jsem vlastně věděla o výjimečně bohatých lidech?

Mohli trávit léto, kde se jim zachtělo. A co se týká Portugalska – „Patří k Sefardům?“

„Cože?“

Aha. „Takhle se říká Židům ze Španělska nebo Portugalska.“ Ačkoli je odtamtud během Svaté inkvizice vykopli. Moje

rodina patří k Aškenázům – potomkům Židů, kteří se v jedenáctém století usídlili ve Francii a Německu.

„Bezva.“ Jane blýskla po Pranavovi oslnivým úsměvem. „Pranav má pravdu, jejich dům je ohromující. Dvakrát za rok ho otvírají veřejnosti.“

Lexi přikývla. „Vlastně tam mám zítra nějakou práci.“

Otočila jsem se k ní. „Jakou práci?“

„Občerstvení. Pořádají večírek na oslavu příchodu léta.“ Zavrtěla hlavou a podívala se na Evana. „Bohatý lidi jsou divný.“

„Vzdávám se odpovědi.“

„Znáte je někdo?“ zeptala jsem se. „Edwarda Barbanela a jeho rodinu?“

Jane se na mě udiveně podívala. Rychle jsem si uvědomila, že ostatní taky zírají. Šla jsem na to moc zhurta. „Proč tě to zajímá?“ zeptala se mě.

Evan se ušklíbl. „Noah?“

Zaváhala jsem. Nikoho jsem tu vlastně neznala. Mohli by si myslet, že jsem fakt divná, když se přihrnu na Nantucket, abych zkoumala babiččino pouto s Barbanelovými. A taky jsem se cítila dost ochranitelsky, co se týká pravého důvodu. Jako když si drak hlídá poklad. Mám změnit téma otázkou *Kdo je to Noah?*

Ale jak bych mohla na něco přijít, když s lidmi nebudu mluvit? Co za historika se nevyptává? „Myslím, že moje babička před desítkami let dům U Zlatých dveří navštěvovala. Nedávno zemřela a moc toho o její minulosti nevíme, tak se pokouším zjistit víc.“

„Ona znala Barbanelovy?“ zeptal se Evan.

„Nejsem si jistá. Myslím –“ zaváhala jsem. „Myslím, že znala Edwarda. Psali si dopisy.“

„Jaké dopisy?“ zajímalo Jane.

Pranav se uculil. „Milostné dopisy?“

Sklopila jsem pohled.

„Ne,“ užasla Jane a všichni ostatní vypadali taky dost zaujatě. „To myslíš vážně?“

„To tedy myslím.“

„A co máš v plánu dělat?“

„Myslela jsem si, že bych zašla k domu, jen se kouknout – viděla jsem na internetu prohlídku zahrad. Možná bych si mohla promluvit s Edwardem Barbanelem.“

„Měla bys jít zítra s Lexi,“ napadlo Jane. „Otestovat půdu.“

„Nechci se vnucovat –“ namítla jsem, ale nejradši bych si hned nafackovala za to, jak ustrašeně a škrobeně to zní. „Tedy vlastně *chci*, ale –“

„Vždyť můžeš,“ povytáhla Lexi obočí. „Paní Wilsonová vždycky ráda zaměstná další ruce. A já jsem rozhodně všema deseti pro to zatřást s pár bohatými panáky.“

„Díky,“ řekla jsem. „Nebudu dělat potíže.“

„Jsi zvaná jen proto, že doufám, že budeš,“ usmála se Lexi. „Drama je pro nás mana nebeská.“

„Na to si připijeme,“ prohlásil Pranav a všichni jsme se smíchem pozvedli kelímky.

A tak jsem příští den zamířila k domu U Zlatých dveří.

Tři

Lexi mě vyzvedla v pět. Vmáčkla jsem se na zadní sedadlo džípu, nacpaného dalšími brigádníky z cateringové společnosti. Stejně jako oni jsem měla černé šortky a bílé tričko. Během cesty jsem se nechala pohltnout hudbou a jejich nenuceným rozebíráním lidí, které jsem neznala.

Jak jsme šplhali do kopce, domy se od sebe postupně vzdalovaly. Všude kvetly hortenzie s tisíci drobných kvítků seskupených do velkých koulí. Pod stinnými stromy, podél bílých plaňkových plotů, a dokonce se vinuly i po stěnách domů. Výhled na třpytivou hladinu moře postupně mizel v dálce, až se nakonec vytratil úplně. Pohodlně jsem se opřela loktem o dveře a nastavila tvář pozdnímu červnovému slunci.

Najednou jsme se ocitli uprostřed zvlněných zelených luk s ničím nerušeným výhledem na oceán. Nad hlavami se nám klenulo blankytně modré nebe bez mráčku a v dálce se tyčilo obrovské sídlo se sloupovou verandou, ke kterému se táhla příjezdová cesta vysypaná rozdrčenými světlými mušlemi. Přesně tam jsme zamířili.

Dům U Zlatých dveří.

Fotografie ani zdaleka nezachycovaly jeho velkolepost. Sídlu bylo velmi rozlehlé a elegantní, pobité cedrovými šindeli. Na každé z několika sedlových střech se tyčil komín a přední strana čítala přinejmenším dva tucty oken. Celé přízemí obíhala veranda, kdežto pokoje v patře měly balkony. Jednomu

z křídel vévodila takzvaná vdovská vyhlídka, což byla jakási střešní terasa obehnaná zábradlím.

„No teda,“ prohodila jsem.

„Dvacet pět milionů dolarů,“ upřesnila dívka vedle mě.

„Ne, že by ho někdy chtěli prodat.“

Páni. Sídlo bylo nádherné, ale zase ne *tolik*.

„Není to cena jen za dům,“ dodal nějaký kluk, když si všiml mého výrazu. „Počítají se k ní i pozemky.“

Nejdřív jsem tomu nerozuměla, ale když jsme dojeli na zadní parkoviště, rychle jsem to pochopila.

Pozemky.

Zatímco všichni pobíhali kolem, nevěřicně jsem zírala. Za domem se rozprostíraly nádherné zahrady a obrovské louky s udržovaným trávníkem, které se na konci příkře svažovaly k pobřeží.

Věděla jsem to, protože o nich Edward psal ve svých dopisech a nesčetněkrát se pokoušel zachytit krásu oceánu. Podél pěstěných živých plotů se táhly záhony růží a za nimi se tyčil altán. Na svahu k moři se vzdouvaly lány hortenzií. Zachvěla jsem se – možná tím, jak mi to bylo všechno povědomé, nebo jakousi zlou předtuchou. Možná jsem opravdu zašla příliš daleko.

„Tak pojď, Abby,“ zavolala Lexi. „Najdeme paní Wilsonovou.“

Jenže teď už bylo příliš pozdě.

Odvedla mě přes široký trávník, kde už se stavěly bílé stany a natahovaly šňůry vánočních světýlek. Ve vzduchu se třepotaly ubrusy, než jediným plynulým pohybem přistály na skládacích stolech, na které služebné pokládaly vázy s květinami. Technici zapojovali zvukovou aparaturu a na všechno dohlížela žena s deskami v ruce. Lindsey Wilsonová, majitelka cateringové společnosti.